

Thật Tội Nghiệp Đáng Thương !

Cứ ngỡ rằng tôi là trung tâm vũ trụ, tổ chức này là của tôi, do tôi ban phát, mọi người chung quanh là những hạ nhân, phải luôn luôn cúi đầu vâng phục. Lịch sử được làm nên, là nhờ biết bao thế hệ, đổ mồ

hôi – sôi nước mắt và có cả máu đào, đã tắm lửa – xối dầu, đôi mắt biết bao thách thức gian nan – thử thách với vô minh. GDPT là một tổ chức to lớn cao quý, nếu tách rời tập thể thì anh không còn có nghĩa gì cả. Một lãnh đạo giỏi, nếu không có sự hòa hợp cộng lực nhiệt huyết, thì mạng mạch – sứ mệnh cao cả khó thành toàn. Có Đoàn sinh mới có Huỳnh trưởng, nếu Đoàn sinh mà không có thì chức danh Huỳnh trưởng cũng không thành. Huỳnh trưởng là người thầy hướng dẫn mà cũng là người Anh – người

Chị, là Anh – là chị thì vòng tay luôn luôn mở rộng để đàn em xúm xít bu quanh, biết lắng nghe tâm sự các em. Đoàn sinh là mặt sau của Huynh trưởng, các em là một tờ giấy trắng, dòng đời được nở hoa - mở rộng thênh thang là nhờ vào nét vẽ đầu tiên đầy thẳng tắp. Huynh trưởng là tấm gương sáng để đàn em noi theo !

Trước khi thành đạo, Đức Phật lang thang trên khắp mọi nẻo đường - năm năm tầm đạo, sáu năm ẩn nhẫn – an tịnh - dùi mài giữa rừng già. Khi ánh sao mai vừa thức dậy, ngài hốt nhiên tỉnh thức - chứng ngộ thành Phật.

Cái hiểu biết đạo đoạn như nắm lá trong lòng bàn tay, còn kiến thức thì mênh mông như lá trong rừng.

Người xưa có câu: *“Đại trí nhược ngu, hồ đồ lại hóa trí tuệ”, “Tri thức làm người ta khiêm tốn, ngu si làm người ta kiêu ngạo”*. Núi cao còn có núi cao hơn, người giỏi còn có người giỏi hơn.

Trước đại dương tri thức mênh mông, những gì hiểu biết được chỉ là một giọt nước nhỏ li ti.

Khi đối mặt với những nhận xét - phê phán, phải biết học cách lắng nghe, nghiêm túc – khiêm hạ tiếp thu, xử sự lịch sự - tế nhị - hòa nhã, giữ thái độ khiêm tốn, mới cầu tiến – mới hoàn thiện bản thân – mới tiếp thu thêm nhiều vốn liếng tri thức. Mớ kiến thức có được, đâu phải bỗng nhiên mà có, mà phải trải qua biết bao năm tháng miệt mài kinh sử - tu dưỡng bản thân mới có. Thế mà khi đạt được chút thành quả, vội vàng tự thỏa mãn, kiêu ngạo với vốn liếng ít ỏi nhỏ nhoi của mình. Người được giao chức vụ, là nhận lãnh trách nhiệm - là thừa hành thành toàn sứ mệnh, không phải tập thể giao nhiệm vụ là để lên mặt kẻ cả vội vàng khoe trương “*mục hạ vô nhân*” dưới mắt không còn ai hơn. Khó có ai muốn làm bạn với những người luôn luôn tự cho mình là đúng, là thông minh hơn người. Chỉ có người duy trì được thái độ khiêm nhường, can đảm tự nhận mình là người ngốc

nghech – còn cần phải học hỏi mới nên người, thì mới thực sự khôn ngoan.

Ngạn ngữ Nga có câu: *“Nếu tự khoe khoang về cái gì, bạn sẽ mất cái ấy”*.

Người xưa có câu: *“Chân nhân bất lộ tướng, lộ tướng bất chân nhân”*, người thực sự giỏi luôn luôn biết khiêm tốn ẩn mình, người có bản sự, có thân phận, có tài năng thực sự, thường thường không biểu lộ thân phận trước người khác.

Người quân tử có tu – có học – có đạo đức – có phẩm cách cao thượng *“thâm tàng bất lộ”*, ẩn mình bình yên phẳng lặng dưới lòng đại dương mênh mông, nhưng tiềm tàng năng lượng vô biên. Nghệ thuật sống của người thực sự thông minh là biết học cách khiêm tốn, hương hoa có thơm, thì ong bướm tự tìm đến, như một sư tử - tần vương thanh thản tĩnh tại, không tự phô trương đẩy mình lên thét gào thách thức.

Đừng khép mình đắm chìm, cứ mãi vo tròn cảnh giác vu vơ – lo sợ bị phản bội – bị lừa dối, để rồi mãi mãi tự đánh mất niềm tin - hy vọng. Hãy xả kỷ - vị tha – khoan dung – độ lượng, sống thật với chính mình. Cứ trao tặng cho đời - mở lòng chân thành nhân ái, thì cánh cửa ngõ lòng được mở ra, con đường tốt đẹp thênh thang rộng mở phía trước. Một tấm lòng dung chứa trời đất mênh mông, sẽ hòa mình vào vũ trụ bao la. Những thị phi đúng sai - được mất - thành bại - nhục vinh, chỉ là một màn kịch chớp nhoáng – một bóng câu qua cửa sổ - một áng mây lơ lững qua bầu trời – một cánh nhạn quá tầng không ./-

Phan Văn Huy Tâm